

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) M. A. K.**, **b) THE FELIX KOHN TRUST**, ustavený dne 10. 6. 1999, registrovaný v rejstříku federálního Ministerstva financí, Department of th Treasury Internal Revenue Service Cincinnati, OH 45999 pod č. (EIN) 35-6807929, oba zastoupeni Vratislavem Pěchotou Jr., Esq. advokátem se sídlem 14 Penn Plaza, 225 West 34th St. Suite #1800, New York, N.Y. 10122, USA, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2010, č. j. 29 Ca 147/2008 – 146,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobci M. A. K. a THE FELIX KOHN TRUST domáhají u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2010, č. j. 29 Ca 147/2008 - 146, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Původní žalobce F. K. se před Krajským soudem v Brně (dále také „krajský soud“) domáhal žalobou zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru právního a organizačního, ze dne 23. 5. 2008, č. j. JMK 69925/2008, sp.zn. S-JMK 49567/2006 OPO. Usnesením ze dne 19. 4. 2010, č. j. 29 Ca 147/2008 - 127, rozhodl krajský soud tak, že v řízení o žalobě bude namísto F. K. pokračováno s žalobci M. A. K. a THE FELIX KOHN TRUST. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání F. K. proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vnitřních věcí ze dne

9. 3. 2006, č. j. OVV/RSOM/466/2005 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým správním rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti F. K. o vydání potvrzení o nepřetržitém trvání a kontinuitě státního občanství České republiky podle § 20 a § 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“). Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl.

Krajský soud v napadeném rozsudku vyšel z toho, že při posuzování existence státního občanství je nutno postupovat podle předpisů platných v době, kdy mělo dojít k nabytí nebo pozbytí státního občanství. Jelikož Úmluva o naturalisaci mezi Československem a Spojenými státy, publikovaná pod č. 169/1929 Sb. (dále jen „Úmluva“), byla až do dne 20. 8. 1997 platnou součástí tuzemského právního řádu, F. K. (dále jen „právní předchůdce stěžovatelů“) nabytím státního občanství USA naturalizací dne 24. 9. 1982 ztratil čs. státní občanství (Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že ve shodě s odůvodněním napadeného rozsudku bude užito zkratky „čs.“ pro adjektiva „československé“ či „české“ pro účely označení státního občanství). K pozbytí jeho čs. občanství nedošlo před naturalizací, přičemž opětovně nabyl čs. občanství až dne 20. 10. 1999 na základě prohlášení o státním občanství České republiky. Skutečnost, že na něj bylo nahlíženo jako na nepřítele režimu, ani to, že se sám v době naturalizace nepovažoval za občana, nemůže mít vliv na otázku faktické existence či neexistence státního občanství. I přes specifika doby po roce 1948 mohlo dojít ke ztrátě občanství pouze ze zákonem vymezených důvodů. Předchozím nabytím státního občanství Velké Británie právní předchůdce stěžovatelů nepozbyl čs. občanství a skutečnost, že byl v době naturalizace nejen čs. občanem, ale také občanem dalšího státu, neměla na ztrátu čs. občanství na základě Úmluvy vliv. Správní orgány správně aplikovaly Úmluvu přes postoj USA k ní. Stejně tak správně nerozlišovaly mezi pojmy „příslušník“ a „občan“. Článek II. Úmluvy neumožňuje žalovanému, popř. krajskému soudu udělit výjimku z aplikace Úmluvy. Na uvedené závěry nemá vliv ani skutečnost, že orgány USA v době naturalizace nevěděly, že právní předchůdce stěžovatelů je čs. občanem. Správní orgány nepostupovaly ani v rozporu s ustanoveními Ústavy a Listiny základních práv a svobod. Nedošlo ani k diskriminaci právního předchůdce stěžovatelů oproti jeho sourozencům, neboť u nich byla dána odlišná skutková situace. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ani jiné mezinárodní smlouvy nepamatují na jeho situaci a neumožňují zhojit ztrátu jeho čs. občanství. Nabytím občanství Velké Británie nemohlo dojít ke ztrátě čs. občanství. Otázka občanství Velké Británie v době naturalizace v USA nemá v souzené věci žádného vlivu. Článek 17 Evropské úmluvy o státním občanství na situaci nedopadá. K námitce nemožnosti aplikace Úmluvy v důsledku judikatury Nejvyššího soudu USA a nenaplnění principu reciprocity krajský soud uvedl, že Úmluva byla platnou součástí tuzemského právního řádu, přičemž státu nelze upřít právo uplatňovat důsledky sjednané smlouvy i v případě, že druhá smluvní strana některé závazky ze smlouvy pro ni plynoucí neuplatňuje. Na aplikaci Úmluvy nemají vliv ani tvrzená nutnost aplikace Vídeňské úmluvy o smluvním právu a Vídeňské úmluvy o sukcesi státu, ani závěry obsažené v předkládací zprávě Vlády České republiky ze dne 21. 8. 1996, připojené ke sdělení MZV č. 229/1997 Sb. Krajský soud proto uzavřel, že žaloba je nedůvodná.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci jako stěžovatelé (dále jen „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřeli o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelé namítli, že krajský soud nevzal dostatečně v úvahu faktické pronásledování právního předchůdce stěžovatelů totalitním režimem a neposoudil zdrcující dopad aplikace předpisů platných v době dřívější do práv stěžovatelů v době nynější. Rozsudek krajského soudu dostatečně nerozebírá problematiku neaplikovatelnosti Úmluvy na situaci právního předchůdce stěžovatelů. Úmluva se netýká „státních občanů“, ale „příslušníků“ a odstavec II. z ní specificky vyjímá osoby, které jsou stíhány/trestány za expatriaci. V rozsudku bylo také opomenuto, zdali deklarované přerušení státního občanství bylo důsledkem politické perzekuce a jestli ho i tento fakt kvalifikuje k vyjmutí z aplikace Úmluvy. Z pohledu mezinárodního práva nebyl příslušníkem ani občanem ČSSR z důvodu jeho příslušnosti ke Spojenému království a jeho perzekuci v Československu. Úmluva používá slovo „příslušník“ jedenáctkrát a slovo „občan“ ani jednou, což podporuje názor, že dohoda mínila řešit otázku rakousko-uherských navrátilců, ne občanů nového čs. státu. Vypuzení z ČSR a z toho plynoucí nabytí další státní příslušnosti nelze považovat za projev vlastní vůle – stalo se tak z existenční nevyhnutelnosti. Persekuce totalitním režimem mu nemůže být přičítána k tíži. Kontinuitu jeho občanství je nutno vykládat ve smyslu zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu. V rozhodném období nebyl ze strany ČSSR dodržován čl. II Úmluvy. Právní předchůdce stěžovatelů byl stíhán a trestán pro expatriaci ČSR. Nerespektování jedné části Úmluvy znemožňuje aplikabilitu Úmluvy jako celku v tomto případě. Právní předchůdce stěžovatelů má nárok na udělení výjimky z aplikace Úmluvy. Použití standardního formalistického přístupu k posouzení aplikace Úmluvy na něj musí být balancováno s ohledem na negativní dopad na dnešní stěžovatele. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Veškeré stížní námitky směřují k interpretaci a aplikovatelnosti Úmluvy v konkrétní situaci právního předchůdce stěžovatelů. Rozhodující pro posuzovanou věc jsou přitom články I. a II. Úmluvy.

Článek I. Úmluvy zní:

„O příslušnících Spojených Států, kteří byli anebo budou naturalisováni na území československém bude se míti ve Spojených Státech za to, že ztratili svou dřívější příslušnost a stali se příslušníky Československa.

Navzájem o příslušnících Československa, kteří byli anebo budou naturalisováni na území Spojených Států, bude se míti v Československu za to, že ztratili svou dřívější příslušnost a stali se příslušníky Spojených států.

Předcházející ustanovení tohoto článku nebudou platiti pro příslušníka jedné z obou zemí, který dosáhne naturalisace v druhé zemi v době, kdy jeho země vede válku.

Slovem "příslušník" ve smyslu, v jakém je ho použito v této úmluvě, označuje se osoba, která jest příslušníkem Spojených Států nebo Československa podle zákonů tam platných.

Slovo "naturalisovaný" vztahuje se k naturalisaci osoby starší jedenadvaceti let, která jí byla udělena k její vlastní žádosti za jejího trvalého pobytu v zemi naturalisační, a k naturalisaci osoby mladší jedenadvaceti let nabyté naturalisací jednoho z rodičů v předpokladu, že tato osoba nabyla trvalého bydliště v zemi naturalisační.“

Článek II. Úmluvy zní:

„*Příslušníci jednoho z obou smluvních států, naturalisovaní podle ustanovení článku I., nebudou při návratu svém na území země, jejímiž byli dříve příslušníky, stíháni ani trestáni pro expatriaci nebo proto, že před svou naturalisací neuposlechli povolání k vojenské službě, které jim bylo doručeno do pěti let, která předcházejí jejich naturalisaci.“*

Nejdříve je potřeba se zabývat výkladem pojmu „příslušník“, užitého v Úmluvě. Stěžovatel totiž namítá, že tento pojem není zaměnitelný s pojmem „občan“. S touto námitkou se již podrobně zabýval krajský soud ve svém rozsudku na straně 16 a 17. S odkazem na odbornou literaturu a judikaturu (Hendrych, D. *Právnický slovník*. 2. rozšířené vydání. C. H. Beck: Praha, 2003, s. 978; Filip, J. *Vybrané kapitoly ke studiu ústavního práva.* Masarykova univerzita: Brno, 1997, s. 16 a násl.; nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94) zdůvodnil, co je myšleno občanstvím a příslušností a jaký je mezi nimi vztah. S hodnocením krajského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Nejvyšší správní soud taktéž chápe státní občanství, jako časově trvalý, místně neomezený právní vztah fyzické osoby a státu, který je proti vůli fyzické osoby zpravidla nezrušitelný, na jehož základě vznikají jeho subjektům vzájemná práva a povinnosti. Stejně tak má za to, že pojem příslušník je obecně pojmem širším, když může zahrnovat i právnické osoby (zpravidla právnické osoby, které mají na území daného státu sídlo). Je-li pak užito pojmů „příslušník“ nebo „příslušnost“ v ustanoveních, která z povahy věci dopadají pouze na fyzické osoby, jsou tyto pojmy synonymy k pojmům „občan“ a „občanství“. A tak je tomu i v případě Úmluvy, z jejichž ustanovení je patrné, že směřuje výlučně vůči fyzickým osobám.

Stěžovatelé dále poukazují na to, že Úmluva původně měla řešit důchodové, daňové a branné otázky bývalých občanů Rakousko - Uherska, kteří národnostně nebo územně příslušely k čs. národu, aniž by měly čs. občanství. Bylo tedy podle stěžovatelů záměrně použito pojmu „příslušník“, který nelze zaměňovat s pojmem „občan“. Nejvyšší správní soud však poznamenává, že i kdyby byly v tehdejší době zahrnovány pod pojem „občan“ či „příslušník“ i osoby, jejichž občanství nebylo formálně stvrzeno, pořád by se jednalo o pojmy vzájemně zaměnitelné. Z naturalizační listiny obsažené ve správním spise je zřejmé, že USA udělovaly na základě naturalizace osobám občanství (nikoliv příslušnost). Naturalizační listina užívá pojmů „citizenship“ a „citizen“ (tedy „občanství“ a „občan“). Úmluva však naproti tomu hovoří o tom, že se naturalizované osoby stávají příslušníky USA. Je tedy zřejmé, že smluvní strany měly v úmyslu v Úmluvě upravit důsledky nabývání občanství naturalizací v druhém smluvním státě s tím, že záměrem bylo také zabránit vzniku dvojího státního občanství. Pojmy „příslušnost“ a „příslušník“ byly proto v textu Úmluvy od počátku použity jako synonyma k pojmům „občanství“ a „občan“.

Uvedené závěry potvrzuje i přístup Ústavního soudu, který používá pojmy „příslušník“ a „občan“, resp. „příslušnost“ a „občanství“, v případě Úmluvy jako synonyma. Lze citovat z jeho usnesení ze dne 25. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3359/09 (dostupné na http://nalus.usoud.cz): „*V této době byla v platnosti Úmluva o naturalisaci mezi Československem a Spojenými státy americkými, vyhlášená ve Sbírce zákonů pod č. 169/1929 Sb., podle které platilo, že pokud občan (příslušník) jedné smluvní strany získá občanství (příslušnost) druhé smluvní strany, pozbývá občanství (příslušnost) původní.*“ A podobně chápe zaměnitelnost těchto pojmů Ústavní soud i v jiných souvislostech (viz usnesení ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. II.ÚS 434/05, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Nejvyšší správní soud má proto za to, že krajský soud nepochybil, když pojmy „příslušník“ a „příslušnost“ interpretoval jako pojmy „občan“ a „občanství“.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, právní předchůdce stěžovatelů byl ke dni 24. 9. 1982 čs. občanem, který nabyl na vlastní žádost naturalizací občanství USA. Tím byly splněny všechny podmínky čl. I Úmluvy, a právní předchůdce stěžovatelů proto pozbyl čs. občanství k tomuto datu. Skutečnost, že byl také občanem Spojeného království, nemá na tento závěr vliv (obdobně viz již krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 1998, sp. zn. 23 Cdo 140/98, publikováno pod Rc 410/1999). Jak podrobně zdůvodnil krajský soud, z provedeného dokazování nevyplývá, že by nabytím občanství Spojeného království, nebo v důsledku jiné skutečnosti (například v důsledku perzekuce ze strany čs. státu) pozbyl právní předchůdce stěžovatelů před 24. 9. 1982 čs. občanství. Je nutno přisvědčit názoru krajského soudu, že i přes specifika doby po roce 1948 mohlo ke ztrátě čs. občanství dojít pouze ze zákonem (potažmo mezinárodními smlouvami) stanovených důvodů. A tyto důvody se v případě právního předchůdce stěžovatele dostavily až 24. 9. 1982, kdy nabyl občanství USA naturalizací na vlastní žádost.

Stěžovatelé dále namítají, že čl. I Úmluvy neměl být na jejich právního předchůdce aplikován, protože v dané době nebyl respektován čl. II Úmluvy a on sám byl stíhán a trestán pro expatriaci. V prvé řadě je však nutno poznamenat, že čl. II Úmluvy nezakazuje obecně smluvním stranám stíhat a trestat osoby pro expatriaci. Stanoví pouze, že osoby, které byly naturalizovány podle čl. I nebudou stíhány ani trestány pro expatriaci po návratu na území státu, jehož byly původně, před naturalizací, občany. To není případ právního předchůdce stěžovatelů, který byl podle svých tvrzení stíhán a trestán, či obecně perzekuován, před naturalizací v USA. Na jeho situaci proto čl. II Úmluvy vůbec nedopadá. Ani není zřejmé, že by obecně ze strany čs. státu docházelo ke stíhání a trestání pro expatriaci osob, které nabyly občanství USA naturalizací v souladu s čl. I Úmluvy a poté se vrátily na území čs. státu. I v případě, že by tomu tak bylo, nevyplývá ze samotné Úmluvy ani jiného pravidla obsaženého v mezinárodním či vnitrostátním právu, že by případné nedodržení čl. II Úmluvy mohlo mít za následek neaplikabilitu čl. I Úmluvy nebo Úmluvy jako celku. Ústavní soud i obecné soudy opakovaně vyslovily, že Úmluva byla součástí tuzemského právního řádu až do dne 20. 8. 1997, kdy smluvní strany sjednaly ukončení její platnosti (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2000, sp. zn. 24 Cdo 1271/2000, dostupný na www.nsoud.cz, a ze dne 3. 7. 1998, sp. zn. 23 Cdo 140/98, publikovaný pod Rc 410/1999, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 2. 1999, č. j. 5 A 114/96 - 34, publikovaný pod SJS 887/2001, a řadu rozhodnutí Ústavního soudu

[všechna dostupná na http://nalus.usoud.cz], a sice nález ze dne 18. 5. 1999, sp. zn. II. ÚS 307/97, a dále usnesení ze dne 3. 5. 2001, sp. zn. II. ÚS 218/99, ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II. ÚS 257/99, ze dne 17. 6. 1999, sp. zn. III. ÚS 119/99, a ze dne 10. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 66/99). Zcela jistě si přitom byly vědomy nelegitimity komunistického režimu i protizákonné činnosti jejich představitelů (uvedené judikatuře předchází stěžovateli připomínaný zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu, i navazující nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, dostupný na http://nalus.usoud.cz). I nyní má proto Nejvyšší správní soud za to, že povaha komunistického režimu a jednání jeho představitelů, včetně perzekuce mnohých osob a porušování lidských práv, nemohly mít za následek nemožnost aplikace čl. I Úmluvy, a to obecně, ani v konkrétním případě právního předchůdce stěžovatelů. Úmluva ani jiná právní norma obsažená v českém právním řádu přitom neumožňují ani udělení individuální výjimky, jak žádají stěžovatelé. Čl. I Úmluvy proto na situaci právního předchůdce žalobců v době naturalizace v USA dopadal. Není pravdou, jak uvádějí stěžovatelé, že „*odstavec II. Úmluvy z ní specificky vyjímá osoby, které jsou stíháni/trestáni za expatriaci.*“ Žádné takové pravidlo není v Úmluvě obsaženo.

Stěžovatelé dodávají, že vynětí jejich právního předchůdce z aplikace Úmluvy, by bylo „*v souladu s obecnými principy právního státu, zásadami výjimek bilaterálních smluv, obyčejem mezinárodního práva, normami smluvními, konceptem legitimního očekávání, doktrínou státoprávního vztahu, neretroaktivitou sankcí, nepřípustností zneužívání dvojstranných smluv, neohrozitelnosti získaných práv, nedotknutelností občanství, právní jistotou a dalšími právy. Na opačné straně negativní rozhodnutí by bylo v kolizi s obecnými a ústavními principy právního státu, úmysly zákonodárců, respektováním mezinárodního práva/obecných norem/obyčejů (např. reciprocity dohod), specifickým účelem dané dohody, zákazem retroaktivity sankcí, zákazem odebrání získaných majetkových práv, doktrínou ústavně zaručeného dědictví, zákazem zbavování občanství proti vlastní vůli a dalšími právy.*“ Nezbývá však než zopakovat, že žádné ustanovení Úmluvy, ani žádná jiná právní norma obsažená v českém právním řádu nestanoví možnost udělení výjimky z čl. I Úmluvy. Nejvyšší správní soud není legislativním orgánem, který by mohl toto právo založit, a to ani z důvodů, že by to snad mělo být v souladu s určitými principy, jejichž konkrétní dopad na posuzovanou situaci stěžovatelé v kasační stížnosti nijak nespecifikují.

Stěžovatelé v souvislosti s perzekucí jejich právního předchůdce a jeho vypuzením do zahraničí uplatňují také další stížní bod. Rozvíjí úvahu, že v důsledku perzekuce a vypuzení nelze nabytí dalšího občanství považovat za projev vlastní vůle právního předchůdce stěžovatelů. Nutno však poznamenat, že touto argumentací stěžovatelé předkládají zcela nový důvod, který nebyl uplatněn v řízení o žalobě. Před krajským soudem totiž bylo argumentováno tím, že v důsledku perzekuce nemohl být právní předchůdce stěžovatelů považován za čs. příslušníka. A s tímto žalobním tvrzením se krajský soud také řádně vypořádal. Pravidlo o ztrátě čs. občanství, obsažené v čl. I Úmluvy, má dvě základní podmínky: 1. existenci čs. občanství (příslušnosti), 2. nabytí občanství (příslušnosti) USA na vlastní žádost naturalizací. Zatímco v žalobě bylo skutkovým tvrzením o perzekuci právního předchůdce stěžovatelů rozporováno splnění první podmínky, nyní je rozporováno splnění druhé podmínky. Uvedený stížní bod je tedy založen na právních důvodech, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem. Krajský soud se skutečně dopodrobna vypořádal se všemi žalobními námitkami a

nelze mu nyní vytýkat, že se nevypořádal s tvrzeními, které před ním nebyly vůbec vysloveny, když se nejedná o skutečnosti, k nimiž soud přihlíží *ex offo*. Stěžovatelům, resp. jejich právnímu předchůdci, naopak objektivně nic nebránilo v uplatnění takové námitky. Na základě zásady *vigilantibus iura scripta sunt* lze proto po stěžovatelích spravedlivě žádat, aby nesli nepříznivé následky spojené s neuplatněním uvedeného stížního důvodu již v řízení o žalobě (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publikován pod č. 1743/2009 Sb.NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikován pod č. 419/2004 Sb.NSS, oba dostupné z www.nssoud.cz). Předložená argumentace přitom není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, ke kterému by Nejvyšší správní soud musel přihlédnout i bez námitky stěžovatelů ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

Stěžovatelé na závěr poukazují na uplatněné restituční nároky a poznamenávají, že použití standardního formalistického přístupu k posouzení aplikace Úmluvy na právního předchůdce stěžovatelů musí být balancováno s ohledem na negativní dopad na dnešní stěžovatele. K tomu je nutno uvést, že restituční nároky nejsou předmětem tohoto řízení a Nejvyšší správní soud navíc není povolán k tomu, aby o nich rozhodoval. Nemůže předjímat výsledek uplatnění restitučních nároků, a nemůže proto ani své úvahy při posuzování existence státního občanství účelově směřovat k tomu, aby byli stěžovatelé v konečném důsledku při uplatňování restitučních nároků úspěšní.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu